

Sygn. akt **II AKa 1/13**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 marca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Olszewski
Sędziowie:	SA Grzegorz Chojnowski (spr.) SA Piotr Brodniak
Protokolant:	sekr. sądowy Emilia Biegańska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Bogusławy Zapaśnik

po rozpoznaniu w dniu 7 marca 2013 r. sprawy

P. K.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku łącznego Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp.

z dnia 27 listopada 2012 r., sygn. akt II K 184/12

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację obrońcy skazanego za oczywiście bezzasadną,

II. zwalnia skazanego od ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II AKa 1/13

UZASADNIENIE

P. K. został skazany prawomocnymi wyrokami:

- Sądu Rejonowego w Strzelcach Krajeńskich z dnia 16.06.2003 r. w sprawie II K 93/03 za czyn popełniony 03 grudnia 2002 r. na podstawie art. 48 ust. 2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 4 miesięcy ograniczenia wolności, którą to zamieniono na grzywnę.
- Sądu Rejonowego we Frankfurcie nad Odrą z dnia 03.01.2008 r. na karę 250 stawek dziennych po 10 euro w sprawie 233JS49803/064.10CS1256/07.
- Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 19.11.2007 r. w sprawie II K 79/07 za czyn popełniony na przełomie listopada i grudnia 2005 r., na podstawie art. 19 § 2 kk w zw. z art. 310 § 1 kk w zw. z art. 60 § 1 i 6 pkt 1 kk na karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 5.

4. Sądu Okręgowego w Goteborgu z dnia 29.02.2008 r. sygn. B 10711/07 utrzymanego wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 28.04.2008 r. w sprawie B 1843/08 za czyn popełniony 20/21.10.2007 r. z ustawy karnej narkotykowej na karę 8 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności przy określeniu kwalifikacji prawnej czynu postanowieniem Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 21.06.2011 r. w sprawie II Kop 202/09 za czyn z art. 62 ust. 2 i art. 55 ust. 3 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

5. Sądu Rejonowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 08.12.2011 r. w sprawie II K 1116/11 za czyn popełniony od czerwca do lipca 2007 r. na podstawie art. 56 ust. 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 50 stawek dziennych po 10 złotych każda stawka.

Sąd Okręgowy w Gorzowie Wlkp. wyrokiem z dnia 27 listopada 2012r. sygn. akt II K 184/12 umorzył postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego, kosztami zaś tego postępowania obciążył Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca oskarżonego.

Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 1 i 2 k.p.k. zaskarżanemu wyrokowi zarzucił:

1) obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 85 k.k., 89 § 1 k.k. wg brzmienia sprzed 08.06.2008r. w zw. z art. 69 § 1 i 2 k.k. poprzez ich błędną wykładnię i niezastosowanie (w możliwej do orzeczenia karze łącznej 2 lat pozbawienia wolności z zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby i grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 10 zł każda stawka) w możliwym do zastosowania węzle do kar:

-) 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. o sygnaturze II K 79/07,

-) 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 10 zł każda, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Gorzowie Wlkp. o sygn. II K 1116/11,

gdy było to wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa, a także wobec postawy skazanego P. K., jego właściwości i warunków osobistych, dotychczasowego sposobu życia oraz zachowania się po popełnieniu przestępstwa, w szczególności idealnej opinii z zakładu karnego,

2) obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 85 k.k., 89 § 1 k.k. wg brzmienia sprzed 08.06.2008r. poprzez ich błędną wykładnię i niezastosowanie (w możliwej do orzeczenia karze łącznej 8 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności) w możliwym do zastosowania węzle do kar:

-) 8 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Goteborgu o sygn. B-10711/07,

-) 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 10 zł każda, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Gorzowie Wlkp. o sygn. II K 1116/11,

gdy kara orzeczonej w dniu 29.02.2008r. w G. (w Szwecji) jest możliwa do połączenia wg brzmienia ustawy Kodeks karny, albowiem dopiero w dniu 08.05.2011r. zaczął obowiązywać w Polsce art. 92a k.k. zakazujący takiego połączenia orzeczeń.

3) obrazę przepisów postępowania, mającej wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 572 k.p.k. poprzez umorzenie postępowania, w sytuacji gdy w sprawie zachodziły węzły możliwe do połączenia orzeczeń, wymienione w zarzutach naruszenia prawa materialnego.

Wskazując na powyższe zarzuty, na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. oraz art. 437 § 2 k.p.k., wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie wyrokiem łącznym:

1. 2 lat pozbawienia wolności z zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby i grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 10 zł każda stawka w możliwym do zastosowania węźle do kar:

-) 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. o sygnaturze II K 79/07,

-) 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 10 zł każda, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Gorzowie Wlkp. o sygn. II K 1116/11,

oraz

2. 8 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności w możliwym do zastosowania węźle do kar:

-) 8 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sadu Okręgowego w Goteborgu o sygn. B-10711/07,

-) 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 10 zł każda, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Gorzowie Wlkp. o sygn. II K 1116/11,

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Już na wstępie należy zauważyć, że argumenty apelacji okazały się całkowicie chybione, a tym samym nie mogły doprowadzić do oczekiwanych przez skarżącego konsekwencji w postaci zmiany wyroku. Rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 27 listopada 2012r. jest bowiem pod każdym względem prawidłowe.

Wydanie wyroku łącznego następuje w sytuacji, gdy sprawca został skazany prawomocnie różnymi wyrokami sądów, przy czym zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej (art. 569 k.p.k.). Warunki te określa art. 85 k.k., co oznacza, że przypisane sprawcy przestępstwa zostały popełnione zanim zapadł pierwszy, chociażby nieprawomocny wyrok co do któregośkolwiek z nich, przy czym orzeczono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu. Kara łączna orzekana w wyroku łącznym jest swojego rodzaju podsumowaniem działalności przestępczej skazanego w okresie czasu objętego skazaniami za przestępstwa pozostające w realnym zbiegu.

W niniejszej jednak sprawie pomimo tego, iż P. K. był karany pięcioma wyrokami, to realny zbieg przestępstw umożliwiający wydanie wyroku łącznego zachodził jedynie pomiędzy wyrokiem Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 19 listopada 2007r. sygn. akt II K 79/07 oraz Sądu Rejonowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 8 grudnia 2011r. sygn. akt II K 1116/11. Przy czym jak słusznie dostrzegł to sąd meriti w sytuacji, gdy zachodzi sytuacja jak pomiędzy powyższymi wyrokami, gdzie wymierzone kary są jedna z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, a druga bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, to w takim przypadku orzeczenie kary łącznej z warunkowym zawieszeniem wykonania byłoby możliwe przy spełnieniu przesłanek z art. 69 § 1 k.k. Zasadnie Sąd Okręgowy w Gorzowie Wlkp. doszedł do wniosku, iż orzeczenie kary łącznej przy jednoczesnym zawieszeniu jej wykonania byłoby nie do pogodzenia z przesłankami jakie należy w takiej sytuacji uwzględniać zgodnie z art. 69 § 1 i 2 k.k. P. K. jest bowiem osobą wielokrotnie karaną przede wszystkim za przestępstwa z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. W takiej sytuacji niemożliwe jest przyjęcie, iż kara wolnościowa osiągnie zamierzone cele. Nie zmienia w ogóle tej oceny fakt, iż zachowanie skazanego w izolacji jest dobre. Pamiętać bowiem należy, że w zakładzie karnym osadzeni po pierwsze mają obowiązek dobrze się zachowywać, a po drugie obowiązywanie wielu ograniczeń i systemu restrykcji taką postawę w dużym stopniu wymusza. Przy czym bardzo często na wolności, skazani właściwie zachowujący się w izolacji, takiej postawy już prezentować nie potrafią. W przypadku zaś P. K. jego wielokrotna karalność dowodzi dodatkowo, iż nie jest on podatny na resocjalizację i nie potrafił wyciągnąć prawidłowych wniosków na przyszłość.

Odnosząc się w tym miejscu do apelacji obrońcy skazanego należy podnieść, iż ten poza w zasadzie odwołaniem się do pozytywnej opinii z zakładu karnego żadnych argumentów na poparcie stanowiska, iż kara z warunkowym zawieszeniem jej wykonania odniesie pożądane skutki, nie podnosi. Nie ma zaś, o czym była już mowa, okres spędzony

w izolacji i opinia za ten czas decydującego znaczenia przy rozstrzygnięciu zastosowania dobrodziejstwa warunkowego zawieszania wykonania kary. W szczególności, gdy ma się to odnosić do wyroku łącznego, jak w niniejszej sprawie.

W ocenie Sądu Apelacyjnego w Szczecinie zwrócić również należy uwagę, na jeszcze jedną kwestię, a mianowicie na możliwą do wymierzenia karę łączną. Rozważania co do możliwości wymierzenia kary łącznej, której wykonanie zostałyby następnie warunkowo zawieszane zakładają, iż należałoby zastosować w tym przypadku niemal pełną absorpcję. Zgodnie z art. 86 § 1 k.k. najniższy możliwy wymiar kary pozbawienia wolności wnosi bowiem rok i osiem miesięcy. Zaś kara najwyższa pozwalająca na warunkowe jej zawieszenie wynosić mogłaby dwa lata pozbawienia wolności. Tak więc z całą pewnością byłaby to kara bardzo zbliżona do tej jaka winna być wymierzona przy zastosowaniu najkorzystniejszej dla skazanego zasady absorpcji. Zdaniem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie w niniejszej sprawie, nawet gdyby dopuścić możliwość orzekania kary łącznej tj. spełnienie przesłanek innych niż wymiar kary, to i tak oczekiwanego przez skarżącego rozstrzygnięcia nie możnaby było wydać właśnie z tego powodu, iż kara łączna nawet w rozmiarze dwóch lat pozbawienia wolności byłaby zbyt łagodna. Pamiętać również należy, że zasadę absorpcji stosuje się, gdy przestępstwa objęte realnym zbiegiem przestępstw, wskazują na bliską więź przedmiotową i podmiotową, są jednorodnej i popełnione zostały w bliskim związku czasowym i miejscowym, stanowiąc jeden zespół zachowań sprawcy, objęty jednym planem działania, mimo godzenia w różne dobra osobiste. W tej sprawie jednak tak nie było. Czas pomiędzy popełnionymi przestępstwami wynosi dwa lata, zaś dobra w które skazany godził również są różne. W jednym przypadku bowiem popełnił przestępstwo z art. 310 § 1 k.k. w drugim zaś z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

W błędzie jest również obrońca skazanego zarzucając, iż nieprawidłowo Sąd Okręgowy w Gorzowie Wlkp. nie połączył w ramach realnego zbiegu przestępstw wyroków wydanych przez sądy polskie z wyrokiem zagranicznym, a konkretnie tym orzeczonym przez Sąd Okręgowy w Goteborgu sygn. akt B-10711/07. Przepis art. 569 § 1 k.p.k. zezwala bowiem na wydanie wyroku łącznego jedynie wówczas, gdy dotyczy to prawomocnych skazań wyrokami różnych polskich sądów, tak powszechnych jak i szczególnych, a co za tym idzie nie obejmuje prawomocnych orzeczeń skazujących obywatela polskiego przez inne państwa, nawet wówczas, gdy zostały one skutecznie przyjęte do wykonania w Rzeczypospolitej Polskiej (post. Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 2.09.2009r. sygn. akt II Akz 579/09, lex 519637). Dokładanie z taką sytuacją mamy do czynienia w przypadku P. K. i wyroku skazującego orzeczonego przez Sąd Okręgowy na terenie Szwecji. Nie zmienia tej oceny również fakt, błędnie podnoszony przez obrońcę skazanego, iż norma art. 92 a k.k., która w sposób jednoznaczny niemożliwym czyni obejmowanie wyrokiem łącznym orzeczeń skazujących wydanych w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej, nie powinna mieć w niniejszej sprawie zastosowania z uwagi na wejście jej w życie dopiero w dniu 8 maja 2011r. Ocena taka wynika z dwóch argumentów. Po pierwsze art. 92 a k.k. w sposób normatywny uregulował to co było przed jego wejściem w życie wyinterpretowane z art. 569 § 1 k.p.k., o czym była już wcześniej mowa. Tak więc rozpoczęcie obowiązywania tego przepisu w dniu 8 maja 2011r, w praktyce nie wykreowało żadnej nowej sytuacji prawnej. Po drugie zaś, zasadne jest postrzeganie tego przepisu (art. 92 a k.k.), choć został umieszczony wśród przepisów o charakterze materialnoprawnym, jako przepisu procesowego. W takim więc przypadku nie ma zastosowania reguła względności wynikająca z art. 4 k.k. Za takim poglądem opowiada się nie tylko doktryna ale i orzecznictwo sądowe (patrz: Giezek Jacek (red.), Kłaczyńska Natalia, Łabuda Grzegorz, Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz. WKP 2012 oraz post. Sądy Apelacyjnego w Katowicach z dnia 3 listopada 2011r., sygn. akt II AKz 685/11, lex 1112373).

Nie można również uznać, iż wymiar kary orzeczonej przez Sąd Okręgowy w Goteborgu, choć w istocie surowy, powinien wpływać na możliwość objęcia tego rozstrzygnięcia wyrokiem łącznym, co sugeruje we wniesiony środek zaskarżenia obrońca skazanego. Nie ma bowiem, ku temu żadnych normatywnych podstaw. Wola zaś zmniejszenia wymiaru kary, choć zrozumiała, nie jest wystarczającym powodem do wydania oczekiwanego, tak przez wnioskodawcę jak i jego obrońcę, rozstrzygnięcia.

W konsekwencji powyższego oraz w świetle tego, że zarzuty podniesione w środku zaskarżenia okazały się całkowicie chybione, należało wyrok Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 27 listopada 2012r. utrzymać w mocy a wniesioną apelację uznać za oczywiście bezzasadną i stąd Sąd Apelacyjny w Szczecinie orzekł jak w pkt I wyroku.

Uznając, zaś że P. K. nie będzie w stanie uiścić wydatków za postępowanie odwoławcze, Sąd na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił go od ich ponoszenia.